

5 Ιουνίου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΔΩΡΟΣ ΜΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΑΜΥΝΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 940/92, 941/92, 942/92, 943/92 & 944/92)

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Αντικείμενο — Εκτελεστική διοικητική πράξη — Περίπτωση της Επετηρίδας στο Στρατό της Δημοκρατίας — Τα σχετικά πορίσματα της **Ζαβρός v. Δημοκρατίας** — Υιοθέτησή τους στην κριθείσα περίπτωση.

5

Στρατός της Δημοκρατίας — Αξιωματικοί — Κρίσεις — Προαγωγές — Επετηρίδα — Τρόπος διεξαγωγής των προαγωγών — Ο Καν. 46(1) της Κ.Δ.Π. 90/90 — Περαιτέρω η εξατομικευμένη κρίση κάθε αξιωματικού χωρίς σύγκριση με άλλους — Συνέπειες.

10

Συνταγματικό Δίκαιο — Έλεγχος αντισυνταγματικότητας νόμου — Περίπτωση του Καν. 43Α της Κ.Δ.Π. 90/90 — Πως καθίσταται η αντισυνταγματικότητα επίδικο θέμα — Τρόπος ενέργειας του δικαστηρίου — Η ειδικότητα του Καν. 43Α δεν συνιστά αντισυνταγματικότητα — Δεν υφίσταται αρχή περί γενικότητας — Ο Κανονισμός 43Α έγκυρος.

15

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Έλλειψη αιτιολογίας — Νομολογιακές αρχές — Καμία παράβασή τους στην κριθείσα περίπτωση κρίσεων αξιωματικών.

20

Οι αιτητές προσέβαλαν την σειρά κατάταξής τους στην επετηρίδα του Στρατού της Δημοκρατίας.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας τις προσφυγές, αποφάσισε ότι:

25

1. Ο καθ' ου η αίτηση υπέβαλε δύο προδικαστικές ενστάσεις. Η πρώτη αφορά την έλλειψη εκτελεστότητας της προσβαλλόμενης πράξης και ειδικότερα υποστήριξε ότι η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί τροποποίηση νομοθεσίας μετά από νομοθετική εξουσιοδότηση και, ως εκ τούτου, δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη. Με τη δεύτερη προδικαστική ένσταση υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί πράξη εκτελέσεως που ακολούθησε τις προαγωγές των αιτητών καθώς και των ενδιαφερομένων μερών.
- 5
- 10 Τα θέματα που εγείρονται στις προδικαστικές ενστάσεις έχουν επιλυθεί από την απόφαση της Ολομέλειας **Αλέξανδρος Ζαβρός κ.ά. ν. Κυπριακής Δημοκρατίας**.
- 15 2. Οι ισχυρισμοί του συνήγορου των αιτητών ότι οι επόμενες προαγωγές δε θα γίνουν με βάση την Επετηρίδα αλλά με βάση τις επόμενες κρίσεις που θα τύχουν οι αιτητές καθώς και τα ενδιαφερόμενα μέρη δε βρίσκει σύμφωνο το δικαστήριο, λόγω του περιεχομένου του Κανονισμού 46(1) της Κ.Δ.Π. 90/90.
- 20 3. Παρατηρείται πρώτο ότι δεν υπάρχει καμιά αρχή της γενικότητας και, δεύτερο, ότι δεν προσδιορίζεται από τους αιτητές σε πιο Άρθρο του Συντάγματος αντιβαίνει ο εν λόγω Κανονισμός 43Α και, σύμφωνα με την απόφαση της Ολομέλειας **Κυπριακή Δημοκρατία ν. Πάμπου Πογιατζή** (1992) 3 Α.Α.Δ. 196, η συνταγματικότητα ενός κανονισμού μπορεί να καταστεί επίδικο θέμα μόνο μετά
- 25 τον επακριβή προσδιορισμό του κανονισμού ή των κανονισμών που αμφισβητούνται και των συνταγματικών διατάξεων προς τις οποίες προσκρούουν.
- 30 Η συνταγματικότητα του κανονισμού ελέγχεται με την αντιπαράβολή του προς τη συγκεκριμένη συνταγματική διάταξη την οποία φέρεται να παραβαίνει.
- 35 Έχοντας αναφέρει τα πιο πάνω, έχει νομολογηθεί από αποφάσεις της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου ότι, για να κηρυχθεί μια νομοθετική πράξη αντισυνταγματική, το Δικαστήριο εξετάζει κατά πόσο το υπό κρίση νομοθέτημα είναι σύμφωνο με τα άρθρα του Συντάγματος. Δεν εξετάζει τα κίνητρα, την πολιτική, τη φιλοσοφία του νόμου ή το κατά πόσο ο νόμος συνάδει με τους κανόνες της φυσικής δικαιοσύνης.
- 40 Το γεγονός ότι ο Κανονισμός 43Α εφαρμόστηκε μόνο επί των Αξιωματικών που έφεραν τον βαθμό του Ταγματάρχη από την 1η Ιουνίου, 1987, δε συμβάλλει στο να κηρυχθεί αντισυνταγματικός.

Ο Κανονισμός ήταν το επακόλουθο της ακύρωσης της μέχρι τότε ισχύουσας Επετηρίδας από την απόφαση του Δικαστηρίου τούτου στην υπόθεση **Σπύρος Πάττας ν. Κυπριακής Δημοκρατίας**. Ο Κανονισμός 43Α εξασφάλισε μεν ευνοϊκή μεταχείριση υπέρ συγκεκριμένων Αξιωματικών, συμπεριλαμβανομένων και των αιτητών, και όχι εις βάρος οποιουδήποτε εξ αυτών. 5

Ο Κανονισμός 43Α αποτελεί μεν ένα νομοθέτημα ειδικό το οποίο θεσπίστηκε για να θεραπεύσει μια συγκεκριμένη περίπτωση, η οποία περίπτωση ήταν το επακόλουθο μιας δικαστικής απόφασης που έπρεπε να εφαρμοστεί πλήρως. 10

4. Η κρίση κάθε αξιωματικού είναι ατομική και όχι συλλογική. Ο κάθε αξιωματικός κρίνεται με βάση τα στοιχεία που υπάρχουν στο δικό του ατομικό φάκελο, δεν υπάρχει καμιά σύγκριση του ενός με τον άλλο. 15

Ως εκ των ανωτέρω, δε διαπιστώνεται άνιση μεταχείριση. Δεν υπήρξε θέμα σύγκρισης αν ο ένας αξιωματικός ήταν καλύτερος από τον άλλο. Με βάση τα στοιχεία που υπήρχαν στον φάκελο του καθενός, δηλαδή, τις εκθέσεις ικανότητας, τις πειθαρχικές ποινές, καθώς και την απόδοση του καθενός στην Στρατιωτική Σχολή που υπηρέτησαν, κρίθηκαν όλοι προσακτέοι κατ' εκλογή και με βάση την εν λόγω βαθμολογία καθώς και την κρίση αυτή κατατάχθηκαν στον πίνακα. 20

5. Έχει νομολογηθεί από σωρεία αποφάσεων του Δικαστηρίου τούτου ότι η αιτιολογία μίας διοικητικής πράξης πρέπει να είναι σαφής και όχι αόριστη, ώστε να αφήνει αμφιβολίες ως προς τον πραγματικό λόγο που οδήγησε το διοικητικό όργανο στη λήψη της απόφασης. Αιτιολογία μίας διοικητικής πράξης αποτελεί η έκθεση των πραγματικών και νομικών λόγων που οδήγησαν τη διοίκηση στην απόφασή της, καθώς και η παράθεση των κριτηρίων με βάση τα οποία άσκησε τη διακριτική της ευχέρεια. 25

Υπάρχει εδώ επαρκής αιτιολογία. Στην περίπτωση όπου υπήρξε διαφωνία ενός εκ των μελών του Συμβουλίου καταγράφηκε ο συγκεκριμένος λόγος ο οποίος οδήγησε στη διαφωνία αυτή. 35

Οι προσφυγές απορρίπτονται με έξοδα.

40

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Ζαβρός κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1994) 3 Α.Α.Δ. 349,

Δημοκρατία ν. Πογιατζή (1992) 3 Α.Α.Δ. 196,

Δημοκρατία ν. Κωσταντινίδη (αρ. 1) (1996) 3 Α.Α.Δ. 206,

5 *The Board for Registration of Architects and Civil Engineers v. Kyriakides* (1966) 3 C.L.R. 640,

Πάττας ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 1887,

10 Κλεάνθους ν. Δημοκρατίας (αρ. 1) (1990) 3 Α.Α.Δ. 2686,

Ορφανίδης και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2207,

Δημοκρατία ν. Πανταζή (1991) 3 Α.Α.Δ. 47.

15

Προσφυγές.

Προσφυγές εναντίον της απόφασης των Καθ' ων η αίτηση να
κατατάξουν τους προαχθέντες Αιτητές στην Επετηρίδα, μετά από
20 τα Ενδιαφερόμενα Μέρη.

Ι. Τυπογράφος, για τους Αιτητές.

25 Α. Χριστοφόρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων
η αίτηση.

Γ. Γεωργίου, για το Ενδιαφερόμενο Μέρος 4

Cur. adv. vult.

30

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Με τις παρούσες προσφυγές, οι οποίες
συνεκδικάστηκαν γιατί αφορούν την ίδια διοικητική διαδικασία με
κοινά νομικά σημεία, οι αιτητές ζητούν την ακόλουθη θεραπεία:

35

Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση του καθ' ου η αίτηση,
που κοινοποιήθηκε με το έγγραφο ημερ. 30/9/92, να συμπεριλάβει
τους προαχθέντες Αιτητές ή/και να κατατάξει αυτούς στην Επετη-
ρίδα με σειρά 7, 11, 9, 12 και 23 μετά από τα Ενδιαφερόμενα Μέρη
τα οποία εμφανίζονται στον επισνημμένο Κατάλογο Α είναι άκυ-
40 ρη, παράνομη και χωρίς νομικόν αποτέλεσμα.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Οι αιτητές, καθώς και τα ενδιαφερόμενα μέρη, είναι μόνιμοι

Αξιωματικοί του Στρατού της Δημοκρατίας και κατείχαν κατά τον ουσιαστικό χρόνο το βαθμό του Ταγματάρχη από την 1η Ιουνίου, 1987.

Ο Υπουργός Άμυνας με απόφαση του ημερομηνίας 13 Ιουνίου, 1992, αποφάσισε την συγκρότηση του Συμβουλίου Κρίσεων Αξιωματικών και διόρισε τα μέλη του. Το Συμβούλιο Κρίσεων Αξιωματικών συνήλθε στις 23 Ιουνίου, 1992, και έκρινε τους 41 Ταγματάρχες οι οποίοι edικαιούνται να κριθούν, μεταξύ των οποίων, οι αιτητές και τα ενδιαφερόμενα μέρη. 5 10

Το Συμβούλιο Κρίσεων Αξιωματικών έκρινε όλους τους αιτητές και τα ενδιαφερόμενα μέρη, εκτός του ενδιαφερομένου μέρους με αύξοντα αριθμό 4, ως προακτέους κατ' εκλογή παμψηφεί. Το ενδιαφερόμενο μέρος με αύξοντα αριθμό 4 κρίθηκε ως προακτέος κατ' εκλογή με 4 ψήφους υπέρ και 1 ψήφο ως προακτέος αρχαιότητα. Για τις κρίσεις αυτές συντάχθηκαν σύμφωνα με τον Κανονισμό 42(1) των περί Αξιωματικών του Στρατού της Δημοκρατίας (Διορισμός, Ιεραρχία, Προαγωγές και Αφυπηρητήσεις) Κανονισμών του 1990-1992 Πίνακες Κρίσεων. 15 20

Ο Υπουργός Άμυνας στον οποίο υποβλήθηκαν για κύρωση οι αναφερθέντες στην προηγούμενη παράγραφο Πίνακες Κρίσεων (πρόνοια Κανονισμού 42(2) των προαναφερθέντων Κανονισμών), διαφώνησε με την απόφαση του Συμβουλίου Κρίσεων ως προς την κρίση 5 Ταγματάρχων, μεταξύ των οποίων και το ενδιαφερόμενο μέρος με αύξοντα αριθμό 4 και προτού κυρώσει τους Πίνακες διέγραψε τα ονόματα των 5 αυτών Ταγματάρχων από τους Πίνακες, οπότε οι περιπτώσεις τους παραπέμφθηκαν (πρόνοια Κανονισμού 42(3) των προαναφερθέντων Κανονισμών) στο Συμβούλιο Επανακρίσεων Αξιωματικών για επανάκριση. 25 30

Το Συμβούλιο Επανακρίσεων Αξιωματικών συνήλθε στις 22 Σεπτεμβρίου, 1992, και με την απόφασή του δικαίωσε το ενδιαφερόμενο μέρος με αύξοντα αριθμό 4 και τον κατέταξε στην διαβάθμιση της κρίσης "προακτέος κατ' εκλογήν παμψηφεί". Επακολούθησαν οι αντίστοιχες μεταβολές στους Πίνακες των Κρίσεων, οι οποίες έγιναν οριστικά. 35

Μετά την οριστικοποίηση των Πινάκων Κρίσεων οι αιτητές και τα ενδιαφερόμενα μέρη απέκτησαν μεταξύ τους σειρά αρχαιότητας, σύμφωνα με τον Κανονισμό 43 Α (γ) των προαναφερθέντων Κανονισμών. Συγκεκριμένα, τα ενδιαφερόμενα μέρη προηγήθηκαν στην αρχαιότητα των αιτητών επειδή είχαν ψηλότερη επίδοση από τους 40

αιτητές στο πρώτο Στρατιωτικό Σχολείο που στάλθηκαν για φοίτηση μετά τον αρχικό διορισμό τους. (Κανονισμός 43 Α παράγραφος 3).

5 Οι αιτητές και τα ενδιαφερόμενα μέρη προάχθηκαν και στο νέο τους βαθμό του Αντισυνταγματάρχη εντάχθηκαν στην Επετηρίδα των Αξιωματικών με την αρχαιότητα που απέκτησαν συνεπεία της προηγηθείσας κρίσης τους. Όμως τα ενδιαφερόμενα μέρη τοποθετήθηκαν σε πιο υψηλές θέσεις στην Επετηρίδα.

10

Με την παρούσα προσφυγή οι αιτητές προσβάλλουν τη σειρά κατάταξής τους στην εν λόγω επετηρίδα.

15

Ο ευπαίδευτος συνήγορος του καθ' ου η αίτηση υπέβαλε δύο προδικαστικές ενστάσεις. Η πρώτη αφορά την έλλειψη εκτελεστότητας της προσβαλλόμενης πράξης και ειδικότερα υποστήριξε ότι η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί τροποποίηση νομοθεσίας μετά από νομοθετική εξουσιοδότηση και, ως εκ τούτου, δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη. Με τη δεύτερη προδικαστική ένσταση υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί πράξη εκτελέσεως που ακολούθησε τις προαγωγές των αιτητών καθώς και των ενδιαφερομένων μερών.

20

25

Σε σχέση με την πρώτη προδικαστική ένσταση ο ευπαίδευτος συνήγορος των αιτητών υποστήριξε ότι μετά την έκδοση της απόφασης της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην *Αλέξανδρος Ζαβρός κ.ά. ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1994) 3 Α.Α.Δ. 349, έχει νομολογηθεί ότι η Επετηρίδα των Αξιωματικών της Εθνικής Φρουράς αποτελεί τον κατάλογο της προτεραιότητας για προαγωγή. Η Επετηρίδα επηρεάζει άμεσα τα προσωπικά και νόμιμα συμφέροντα των Αξιωματικών και παράγει έννομα αποτελέσματα, γιατί η σειρά κατάταξης σ' αυτή προκαθορίζει και τη μελλοντική τους ανέλιξη. Εν όψει της απόφασης αυτής η πρώτη προδικαστική ένσταση δεν ευσταθεί και πρέπει να απορριφθεί.

30

35

40

Όσον αφορά τη δεύτερη ένσταση, ο ευπαίδευτος συνήγορος των αιτητών ισχυρίστηκε ότι μετά την απόφαση στην υπόθεση *Αλέξανδρος Ζαβρός κ.ά. ν. Κυπριακής Δημοκρατίας*, (ανωτέρω), έχει αναγνωρισθεί ο εκτελεστός χαρακτήρας της Επετηρίδας ως διοικητικής πράξης και η εγκυρότητά της μπορεί, ως εκ τούτου, να προσβληθεί αυτοτελώς και ευθέως από τα άτομα εκείνα των οποίων επηρεάζονται τα συμφέροντα. Ενόψει αυτού, η δεύτερη προδικαστική ένσταση δεν ευσταθεί και πρέπει να απορριφθεί.

ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ

Τα θέματα που εγείρονται στις προδικαστικές ενστάσεις έχουν κατά τη γνώμη μου επιλυθεί από την απόφαση της Ολομέλειας *Αλέξανδρος Ζαβρός κ.ά. v. Κυπριακής Δημοκρατίας*, (ανωτέρω). Παραθέτω αυτούσιο απόσπασμα της απόφασης που αφορά την εκτελεστικότητα της Επετηρίδας καθώς και το κατά πόσο η Επετηρίδα αποτελεί μέρος σύνθετης διοικητικής ενέργειας:

“Η υπό συζήτηση Επετηρίδα καταρτίζεται δυνάμει των προνοι- 10
ών των κανονισμών 15 και 46(1). Κριτήριο για την τοποθέτηση
στην Επετηρίδα δεν αποτελεί μόνο η αρχαιότητα αξιωματικού,
με την έννοια που εξηγήσαμε πιο πάνω, αλλά και η αξία του για-
τί όταν διαβαθμιστεί ως προακτέος κατ’ εκλογήν αποκτά προ- 15
τεραιότητα στην κατάταξη στην Επετηρίδα έναντι συναδέλφων
του που κρίθηκαν κατ’ αρχαιότητα ή ως παραμένοντες στον
ίδιο βαθμό. Είναι η Επετηρίδα δηλαδή κατάλογος της προτε-
ραιότητας των αξιωματικών για προαγωγή, που καταρτίζεται
και σύμφωνα και με το στοιχείο της αξίας. Η Επετηρίδα επηρε- 20
άζει άμεσα τα συμφέροντα των αξιωματικών και παράγει έννο-
μα αποτελέσματα, γιατί η σειρά κατάταξής τους προκαθορίζει
και τη μελλοντική τους ανέλιξη. Σε περίπτωση που η κατάταξη
ενός αξιωματικού στην Επετηρίδα είναι εσφαλμένη, αυτός δι-
καιούται να την προσβάλει. Η Επετηρίδα είναι εκτελεστή διοι- 25
κητική πράξη που προσβάλλεται ευθέως από τα άτομα των
οποίων επηρεάζονται τα συμφέροντα και δεν αποτελεί μέρος
σύνθετης διοικητικής ενέργειας που καταλήγει στις προαγωγές.
Πάνω σε αυτό το ζήτημα υιοθετούμε την άποψη που εξέφρασε ο
δικαστής Δημητριάδης στην υπόθεση *Ανδρέας Καρεκλής κ.ά. v. 30*
Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 2303.”

Υπό το φως των πιο πάνω οι προδικαστικές ενστάσεις απορρίπτονται.

Οι ισχυρισμοί του συνήγορου των αιτητών ότι οι επόμενες προ- 35
αγωγές δεν θα γίνουν με βάση την Επετηρίδα αλλά με βάση τις επό-
μενες κρίσεις που θα τύχουν οι αιτητές καθώς και τα ενδιαφερόμε-
να μέρη δεν με βρίσκει σύμφωνο, αφού σύμφωνα με τον Κανονισμό
46(1) της Κ.Δ.Π. 90/90:

“(1) Οι προαγωγές για πλήρωση αντίστοιχων κενών θέσεων
Αξιωματικών γίνονται από τους οριστικοποιημένους πίνακες
των προακτέων, με βάση την αρχή ότι εκείνοι που κρίθηκαν
προακτέοι κατ’ απόλυτον εκλογήν προηγούνται εκείνων που 40

κρίθηκαν προακτέοι κατ' εκλογήν και εκείνοι που κρίθηκαν κατ' εκλογήν προηγούνται εκείνων που κρίθηκαν προακτέοι κατ' αρχαιότητα. Τηρουμένης της μεταξύ τους σειράς αρχαιότητας, οι προαγόμενοι μετά από κατ' απόλυτον εκλογήν κρίση 5 Αξιωματικοί καθίστανται αρχαιότεροι στο νέο βαθμό τους από τους προαγόμενους την ίδια ημερομηνία μετά από κατ' εκλογήν κρίση 10 ομοιόβαθμους τους Αξιωματικούς και οι προαγόμενοι μετά από κατ' εκλογήν κρίση Αξιωματικοί καθίστανται αρχαιότεροι στο νέο βαθμό τους από τους προαγομένους την ίδια ημερομηνία μετά από κατ' αρχαιότητα κρίση ομοιόβαθμους τους Αξιωματικούς.”

Θα ασχοληθώ με τους νομικούς ισχυρισμούς των αιτητών. Η επιχειρηματολογία τους συγκεντρώνεται: (α) στην αντισυνταγματικότητα του Κανονισμού 43Α της Κ.Δ.Π. 90/90 ο οποίος διέπει τις 15 προαγωγές αυτών που έφεραν τον βαθμό του Ταγματάρχη από την 1η Ιουνίου, 1987, (β) στην έλλειψη δέουσας έρευνας καθώς και αιτιολογίας και (γ) στην άνιση μεταχείριση ή/και δυσμενή διάκριση εις βάρος των αιτητών.

20 Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα, οι αιτητές ισχυρίζονται ότι ο εν λόγω κανονισμός είναι αντισυνταγματικός καθότι ρυθμίζει καταστάσεις “παρούσες, ειδικές και συγκεκριμένες, εφαρμόστηκε 25 μόνο επί των Αξιωματικών που διορίστηκαν στο στρατό την 1η Μαρτίου, 1976, και φέρουν τον βαθμό του Ταγματάρχη από την 1η Ιουνίου, 1987, και ως εκ τούτου παραβιάζεται η αρχή της γενικότητας”.

30 Συγκεκριμένα, ο Κανονισμός 43Α κατάργησε την μέχρι τότε ισχύουσα Επετηρίδα, εξασφάλισε ευνοϊκή μεταχείριση υπέρ συγκεκριμένων αξιωματικών και έδωσε δικαίωμα κρίσης και σε Αξιωματικούς που δεν είχαν πραγματικά την ελάχιστη απαιτούμενη πενταετή υπηρεσία.

35 Θα ήθελα να παρατηρήσω, πρώτο, ότι δεν υπάρχει καμιά αρχή της γενικότητας και, δεύτερο, ότι δεν προσδιορίζεται από τους αιτητές σε πιο άρθρο του Συντάγματος αντιβαίνει ο εν λόγω Κανονισμός και, σύμφωνα με την απόφαση της Ολομέλειας *Κυπριακή Δημοκρατία ν. Πάμπου Πογιατζή* (1992) 3 Α.Α.Δ. 196, η συνταγματικότητα ενός κανονισμού μπορεί να καταστεί επίδικο θέμα μόνο μετά τον επακριβή προσδιορισμό του κανονισμού ή των κανονισμών που αμφισβητούνται και των συνταγματικών διατάξεων προς τις οποίες προσκρούουν. Βλ. το ακόλουθο σχετικό απόσπασμα από την απόφαση *Κυπριακή Δημοκρατία ν. Πάμπου Πογιατζή*, (ανω- 40

τέρω):

“Η συνταγματικότητα νόμου συνιστά νομικό θέμα ιδιάζουσας σημασίας και σπουδαιότητας. Η πραγματικότητα αυτή αναγνωρίστηκε στην *The Improvement Board of Eylenja v. Andreas Constantinou* (1967) 1 C.L.R. 167. Το δικαστήριο υπέδειξε ότι η συνταγματικότητα νόμου ή κανονισμού μπορεί να καταστεί επί- 5
δικο θέμα μόνο μετά τον επακριβή προσδιορισμό του άρθρου ή άρθρων του νόμου που αμφισβητούνται και των συνταγματι- 10
κών διατάξεων προς τις οποίες προσκρούουν.”

Η συνταγματικότητα του κανονισμού ελέγχεται με την αντιπα-
ραβολή του προς τη συγκεκριμένη συνταγματική διάταξη την οποία
φέρεται να παραβαίνει. Βλ. *Κυπριακή Δημοκρατία μέσω του* 15
Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως ν. Δημήτρη Κωστα-
ντινίδη (αρ. 1) (1996) 3 Α.Α.Δ. 206.

Έχοντας αναφέρει τα πιο πάνω, έχει νομολογηθεί από αποφά-
σεις της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου ότι, για να κηρυ- 20
χθεί μια νομοθετική πράξη αντισυνταγματική, το Δικαστήριο εξε-
τάζει κατά πόσο το υπό κρίση νομοθέτημα είναι σύμφωνο με τα άρ-
θρα του Συντάγματος. Δεν εξετάζει τα κίνητρα, την πολιτική, τη φι-
λοσοφία του νόμου ή το κατά πόσο ο νόμος συνάδει με τους κανό- 25
νες της φυσικής δικαιοσύνης. Βλ. *The Board for Registration of*
Architects and Civil Engineers v. Christodoulos Kyriakides 25
(1966) 3 C.L.R. 640 από την οποία παραθέτω αυτούσιο το πιο κά-
τω απόσπασμα:

“Held, (I). In considering the question of the constitutionality of a 30
statute we have to be guided by certain well-established principles
governing the exercise of judicial control of legislative enactments.
In doing so we have looked for guidance to cases decided by the
Supreme Court of the United States of America and, although not
bound by such cases, we have adopted the following principles 35
applicable by American Courts, as we are in agreement in the
reasoning behind them : -

(a) A rule of precautionary nature is that no act of legislation
will be declared void except in a very clear case, or unless the act 40
is unconstitutional beyond all reasonable doubt. In other words a
Law is presumed to be constitutional until proved otherwise
‘beyond reasonable doubt’.

(b) Another maxim of constitutional interpretation is that the

Courts are concerned only with the constitutionality of legislation and not with its motives, policy or wisdom, or with its concurrence with natural justice, fundamental principles of government or spirit of the Constitution.

5

(c) It is a cardinal principle that if at all possible the Courts will construe the statute so as to bring it within the law of the Constitution.

10

(d) The judicial power does not extend to the determination of abstract questions viz. the Courts will not decide questions of a constitutional nature unless absolutely necessary to a decision of the case.”

15

Το γεγονός ότι ο Κανονισμός 43Α εφαρμόστηκε μόνο επί των Αξιωματικών που έφεραν τον βαθμό του Ταγματάρχη από την 1η Ιουνίου, 1987, δεν συμβάλλει στο να κηρυχθεί αντισυνταγματικός. Ο Κανονισμός ήταν το επακόλουθο της ακύρωσης της μέχρι τότε ισχύουσας Επετηρίδας από την απόφαση του Δικαστηρίου τούτου στην Υπόθεση **Σπύρος Πάττας ν. Κυπριακής Δημοκρατίας** (1989) 3 Α.Α.Δ. 1887, η οποία δεν έχει δημοσιευτεί ακόμα. Ο Κανονισμός 43Α εξασφάλισε μεν ευνοϊκή μεταχείριση υπέρ συγκεκριμένων Αξιωματικών, συμπεριλαμβανομένων και των αιτητών, και όχι εις βάρος οποιουδήποτε εξ αυτών.

20

25

Κατά τη γνώμη μου, ο Κανονισμός 43Α αποτελεί μεν ένα νομοθέτημα ειδικό το οποίο θεσπίστηκε για να θεραπεύσει μια συγκεκριμένη περίπτωση, η οποία περίπτωση ήταν το επακόλουθο μιας δικαστικής απόφασης που έπρεπε να εφαρμοστεί πλήρως. Ως εκ τούτου, δεν συμφωνώ με τους αιτητές ότι ο εν λόγω κανονισμός είναι αντισυνταγματικός και βρίσκω το επιχείρημα αυτό των αιτητών ανυπόστατο.

30

35

40

Το επιχείρημα των αιτητών ότι η προσβαλλόμενη πράξη στερείται της δέουσας έρευνας δεν με βρίσκει σύμφωνο. Μελετώντας το φάκελο της υπόθεσης, στο Τεκμήριο Δ της ένστασης του καθ' ου η αίτηση διαφαίνεται ότι εξετάστηκαν οι εκθέσεις ικανότητας καθώς και οι πειθαρχικές ποινές τους όπως προνοεί ο Κανονισμός 40(1) της Κ.Δ.Π. 990/90, καθώς και η απόδοσή τους στις σχολές που φοίτησαν και στις θέσεις που υπηρέτησαν. Τα κριτήρια ήταν για όλους τα ίδια, οι αιτητές καθώς και τα ενδιαφερόμενα μέρη κρίθηκαν με βάση τα ίδια κριτήρια και η έρευνα που διεξήχθη ήταν η ίδια σε μέγεθος καθώς και σε έκταση. Ως εκ τούτου, δεν βρίσκω πουθενά έλλειψη δέουσας έρευνας.

Οι αιτητές προβάλλουν τον ισχυρισμό ότι υπήρξε άνιση και/ή δυσμενής διάκριση εις βάρος τους και κατ' επέκταση προαβιάστηκε η συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της ισότητας, το Άρθρο 28 του Συντάγματος. Συμφωνώ με το δικηγόρο του καθ' ου η αίτηση. Η κρίση κάθε αξιωματικού είναι ατομική και όχι συλλογική. Ο κάθε αξιωματικός κρίνεται με βάση τα στοιχεία που υπάρχουν στο δικό του ατομικό φάκελο, δεν υπάρχει καμιά σύγκριση του ενός με τον άλλο. Σύμφωνα με την απόφαση Σ-Ε- 4327/1976 "το στοιχείο της ισότητας δεν έχει εφαρμογή, όταν η περίπτωση που ρυθμίζει η πράξη κρίνεται αυτοτελώς σε σχέση με άλλες περιπτώσεις, οι οποίες εμφανίζουν διαφορετικές πραγματικές συνθήκες".

Ως εκ των ανωτέρω, δεν διαπιστώνω άνιση μεταχείριση. Δεν υπήρξε θέμα σύγκρισης αν ο ένας αξιωματικός ήταν καλύτερος από τον άλλο. Με βάση τα στοιχεία που υπήρχαν στον φάκελο του καθενός, δηλαδή, τις εκθέσεις ικανότητας, τις πειθαρχικές ποινές, καθώς και την απόδοση του καθενός στην Στρατιωτική Σχολή που υπηρετήσαν, κρίθηκαν όλοι προακτέοι κατ' εκλογή και με βάση την εν λόγω βαθμολογία καθώς και την κρίση αυτή κατατάχθηκαν στον πίνακα. Ο ισχυρισμός αυτός των αιτητών απορρίπτεται ως αβάσιμος.

Το τελευταίο επιχείρημα των αιτητών στηρίζεται στην έλλειψη αιτιολογίας. Έχει νομολογηθεί από σωρεία αποφάσεων του Δικαστηρίου τούτου ότι η αιτιολογία μίας διοικητικής πράξης πρέπει να είναι σαφής και όχι αόριστη, ώστε να αφήνει αμφιβολίες ως προς τον πραγματικό λόγο που οδήγησε το διοικητικό όργανο στη λήψη της απόφασης. Αιτιολογία μίας διοικητικής πράξης αποτελεί η έκθεση των πραγματικών και νομικών λόγων που οδήγησαν τη διοίκηση στην απόφασή της, καθώς και η παράθεση των κριτηρίων με βάση τα οποία άσκησε τη διακριτική της ευχέρεια. (Βλ. **Σάββας Κλεάνθους ν. Δημοκρατίας (αρ. 1)** (1990) 3 Α.Α.Δ. 2686, **Δημήτριος Ορφανίδης και Άλλος ν. Δημοκρατίας** (1990) 3 Α.Α.Δ. 2207, **Κυπριακή Δημοκρατία ν. Θεόδουλου Πανταζή** (1991) 3 Α.Α.Δ. 47).

Έχοντας αναφέρει τα πιο πάνω, και μελετώντας το Παράρτημα Δ της ένστασης του καθ' ου η αίτηση στο οποίο καταγράφεται ο τρόπος με τον οποίο ψήφισε το Συμβούλιο και οι λόγοι για την εν λόγω ψηφοφορία, είμαι της γνώμης ότι υπάρχει επαρκής αιτιολογία. Στην περίπτωση όπου υπήρξε διαφωνία ενός εκ των μελών του Συμβουλίου καταγράφηκε ο συγκεκριμένος λόγος ο οποίος οδήγησε στη διαφωνία αυτή. Ως εκ τούτου, ούτε αυτός ο λόγος ακυρότητας δεν ευσταθεί.

Έχοντας μελετήσει το φάκελο της κάθε προσφυγής ξεχωριστά

και διαπιστώνοντας ότι τα πραγματικά καθώς και τα νομικά σημεία, είναι ακριβώς τα ίδια θα εκδώσω μία απόφαση για όλες τις προσφυγές.

- 5 Οι ισχυρισμοί των αιτητών κρίνονται παντελώς αβάσιμοι και, ως εκ τούτου, οι προσφυγές απορρίπτονται με έξοδα.

Οι προσφυγές απορρίπτονται με έξοδα.